

Misao Jeana Jacquesa Rousseau

Čovjek je po prirodi dobar, ali ga društvo čini zlim. Potrebno je vratiti se prirodi i jednostavnoj kulturi srca.

Slazem se s gore navedenim citatom Jeana Jacquesa Rousseaua. Prvo što ću komentirati je: *Potrebno je vratiti se prirodi i jednostavnoj kulturi srca.* To je zaista istina. Prabaka mi je pričala kakav je bio život prije 70-tak godina. Živjelo se u malim kućicama sagrađenima od, kako bismo mi danas rekli - EKO materijala, odnosno smjese od nekoliko vrsta različite zemlje i starog drveta, krovovi su bili prekriveni blatom ispod kojeg se nadzirala trska. Nakon svake veće oluje moralo se popravljati i nadopunjavati. Živjelo se u svega dvije prostorije - u jednoj se spavalo, a u drugoj kuhalo i jelo. Nije tada bilo svađa i prepirki, sve se radilo u slozi. S osmijehom je susjed susjedu pomagao.

Mnogobrojni se ljudi u današnje vrijeme razbacuju hranom. U vrijeme moje prabake čuvala se i ona posljednja mrvica kruha. Djeca nisu imala bombona, čokoladi Milki i ostalih slastica. Jele su se suhe šljive i orasi koji su rasli bez ikakvog špricanja i uništavanja zraka, a ponajviše prirode. U to vrijeme velik je problem stvarao prijevoz. Nije svaka kuća imala, kao u današnje vrijeme, po jedan ili čak dva automobila. Selo je imalo po tri-četiri konja i jednu ili dvije kočije koje su bile na usluzi svim stanovnicima. U današnje vrijeme da bi prešao ulicu trebaš čekati po 5-10 minuta da ti se netko smiluje i stane sa svojim automobilom, a tada toga nije bilo. Sokaci i puteljci prelazili bi se i pretrčavali bez ikakvog straha i brige. Nije bilo lijekova i određenih medicinskih pomagala kao što ih ima danas. Sve se to svodilo na biljnu bazu koja se pronalazila u obližnjoj šumi. Izrađivali su se čajevi, masti, oblozi i sve ostale stvari koje su u to vrijeme bile potrebne za zdrav život. Mnogi koji ovo danas čuju i koji će čuti, reći će: „Kako im je bilo teško!“. Priznajem i ja, bilo im je teško, ali kako je krenulo, uz svu tehnologiju kojom danas raspolazemo, mislim da će nama biti još i teže.

Želim također komentirati još jednu misao Jeana Jacquesa Rousseaua: *Radamo se slabi, potrebna nam je snaga; bespomoćni smo, trebamo pomoć, budalasti smo, treba nam razum. Sve što nam manjka kad se rodimo, sve što nam manjka kad odrastemo, jest dar obrazovanja.* Radamo se kao mala, nejaka i nedužna stvorenja koja su osuđena na nečiju milost i nemilost. Nitko među nama nije kriv što je rođen u siromašnoj obitelji ili možda kao treće ili peto dijete u obitelji. Važno je da svi odrastamo u ljubavi i sreći, da svi osjetimo tu neku obiteljsku toplinu i radost. Kad malo porastemo naučimo već neka pravila, budemo dovoljno stari i bistri da krenemo u školu iz koje ćemo izaći kao odrasli ljudi. Za neke obitelji to i jest najveći

problem. Roditelji koji vole svoju djecu će i posljednju kunu izdvojiti za bilježnicu koje je baš njihovo dijete sa svojim idolom poželjelo. A djeca, koja vole svoje roditelje, radije će uzeti onu malu bilježnicu koja tri puta manje košta, a i oni samo znaju da će im to biti dovoljno tijekom cijele školske godine. A za ostatak novca kupiti obitelji kruha ili ono što oni sami znaju da im je najpotrebnije

Nikolina Tušek 7.a